

Dr. Pécsi Bertalan

Edelény sporttörténete 1913-1963

(Részlet)

Dr. Pécsi Bertalan írása 30 éve, 1982-ben készült el Slezsák Imre, az edelényi könyvtár akkori igazgatója felkérésére. Mielőtt részletet közölnénk a Városi Könyvtár helytörténeti gyűjteményében gépiratban meglévő 180 oldalas munkából, bemutatjuk a szerzőt.

Dr. Pécsi Bertalan 1900. augusztus 24-én született, a ma Edelényhez tartozó Császtápusztán. Édesapja abban az időben Gröber Károly birtokán volt ispán. 1904-ben, a 12 gyermekes család beköltözött Borsodra. Édesapja Bárczay László birtokára szegődött ispánnak. Nagyszülei Edelényben éltek és 1908-tól 1910-ig az elemi iskola 3. és 4. osztályát is Edelényben végezte el, így már gyermekkorában jól ismerte Edelényt is. 1917-ben szülei beköltöztek Edelénybe a Tóth utcai családi házba.

Szülei az akkori idők jól szituált családjának szokása szerint középiskolába íratták. Miskolci, rozsnyói, nagyváradai és soproni diák volt. Főreáliskolai és gimnáziumi érettségi vizsgát tett. Középiskolás korában tombolt az I. világháború. Mint középiskolás fiatalembernek kijutott a háború harcaiból is. 1919-ben a tanácsköztársaság idején részt vett Erdélyben a román királyi hadsereg elleni harcokban, de tanúja és résztvevője volt az edelényi eseményeknek is. Katonának készült, de korán kiábrándult a katonaéletből. Állami tisztviselői munkát vállalt. Életének nagyobb részében Edelényben élt és dolgozott, kivéve azt az 1938-1946 közötti 8 évet, amikor a Nógrád megyei Szirákon és a Borsod megyei Putnokon vállalt munkát, valamint a háborúban és fogságban eltöltött időt leszámítva. 1922-től 1942-ig járásbírói tisztviselő volt, később adóhivatalban dolgozott. Hivatali munkája mellett elvégezte a miskolci jogakadémiát, majd 1936-ban a Szegedi Tudományegyetemen megszerezte a jogtudományi doktori címet.

A második világháború utáni új közigatásnak szüksége volt nagy szakmai gyakorlatára, lelkiismeretes munkájára. Előbb az Állami Adóhivatalban, majd az adófelügyelőségen dolgozott, 1950-től a tanácsok megalakulásától pedig a Járási Tanácson. Itt különböző

beosztásokban tevékenykedett 1961. december 31-ig, nyugdíjba vonulásáig. Ő volt, pl. a Járási Tanács első adócsoport vezetője.

Berci bácsi a sport, de elsősorban a futball szerelmese volt. Mindig ott volt, ahol a sport, a futballozás érdekében tenni kellett valamit. A labdarúgással 10 éves korában, 1910-ben mint középiskolás kisdíák ismerkedett meg Miskolcon. Már 1913-ban rendszeresen részt vett az edelényi futballcsapat edzésein.

1921-ben állandó tagja volt a BSC csapatának. 1922-29 között nemcsak játszott, hanem mint intéző a legfontosabb vezetőségi tagja volt az Edelényi Iparosok Sport Egyletének. 1930-35 között hivatali vizsgái, majd jogi tanulmányai távol tartották a sporttól, de 1936-ban már szervezte az edelényi öregfiúk csapatát és aktívan futballozott is abban.

1937-ben az Edelényi Polgári Lövész Egylet sportkörét szervezte meg és mint ügyvezető elnök annak volt a vezetője 1938. augusztusáig.

1945. augusztus elsejéig a háború és a hadifogság után még egy évig a putnoki munkahely tartotta távol a községtől. Hazakerülése után a már a lábadozó sportegyesületnél elvállalja az ügyvezető elnöki tisztséget. 1954-ig nagy lelkesedéssel tett eleget vállalásának. Ekkor azonban sérelem éri, lemond a feladatról, de 1956. karácsonyán már újra ott találjuk. 1958 májusában az újjá alakult Járási Testnevelési és Sporttanács társadalmi elnökhelyettese, majd 1959. január 1-től kinevezett tisztségviselője, elnöke a járási vezetőtisztületnek. 1961. december 31-én innen megy nyugdíjba. E három évi, járási sportvezetői tevékenység mellett nagy segítséget nyújtott a község sportvezetőinek is.

Nyugalmozása után sem fordított hátat a sportnak. Különböző sportágak bajnokságának szervezését, irányítását végezte 1964-ig. Ekkor újabb vállalkozásba kezdett. Megszervezte az edelényi ipari szövetkezetek sportkörét, az edelényi Spartacus Sportkört. Ennek vezetője volt 15 éven át. 1979. március 16-ig, amikor a Spartacus az Edelényi Bányász Sportegyesülettel egyesült.

Dr. Pécsi Bertalan fáradtságot nem ismerve, szinte minden szabadidejét, vasárnapját, ünnepnapját feláldozva szervezte, irányította Edelény sportéletét évtizedeken át. Élete, tevékenysége eggyé forrott a község sportjával, motorja volt annak.

Sok évtizedes sporttevékenységének elismeréséül 1961. augusztusában megkapta „ A testnevelés és sport kiváló dolgozója” kitüntetést. A község sportkedvelő közönségének pedig a szeretete és a tisztelete övezte Őt, mint a község sportveteránját.

*Slezsák Imre
könyvtárigazgató
1982 július*

Előszó

„Nem könnyű feladatra vállalkoztam, amikor Slezsák Imre, járási könyvtárigazgató felkérésére és segítségével hozzákezdtem Edelény község sporttörténetének megírásához.

Csak igen kevés írásbeli dokumentumot sikerült felkutatnom, ezért azt a módszert választottam, hogy az iratok adatait teljes egészében papírra vettem, a hiányzókat pedig visszaemlékezéseimmel pótoltam. Jelentéktelennek látszó epizódokat, történéseket is azért, hogy a hézagokat ezzel befedjem. Igen jelentős részt tesznek ki írásomban a visszaemlékezéseim, de azoknak minden szava igaz, s így lett belőlük egyben Edelény sporttörténete is.

1913

Községünkben a sportélet első megnyilvánulása 1913 nyarán volt, amikor a városokban tanuló középiskolás diákok a szünidő alatt, az edelényi vásártéren rendszeres edzéseket tartottak az iskolákban elsajátított labdarúgó-sportágban. Már akkor nagyon jól képzett labdarúgó volt az edelényi **Varga Géza** (Varga Lajos és Kun Józsefné szül. Varga Ilona testvéröccse), aki kezdeményezője volt ennek a megmozdulásnak, valamint a finkei **Füleki Ferenc**, (id. Fürj Nándorné szül. Füleki Margit testvérbátyja).

Amikor az edzések során egy egységes csapat kialakult, megrendezték 1913. augusztus havában az első labdarúgó-mérkőzést Edelényben, a finkei réten. Az utolsó két héten már az edzéseket is itt tartották. Ez a mérkőzés igen nagy esemény volt akkor, mert Edelény község és környékének lakói ilyet még nem láttak.

A mérkőzésen az ellenfél egy jó képességű miskolci csapat volt, amelytől az edelényi csapat 3:1 arányban kikapott, de az ellenfélnek a győzelemért nagyon meg kellett küzdenie. Az edelényi csapat tag-

jai voltak: **Varga Géza** (az egy gólt ő szerezte), **Füleki Ferenc** és az ugyancsak finkei **Fürj Nándor**, továbbá az edelényi **Demeter Pál** (Kletz Istvánné szül. Demeter Mancika bátyja), **Kovács Imre**, **Markovics Gyula**, **Mogyoróssy Imre** és **Ödön** és még néhányan.

A mérkőzés után, estétől-reggelig nagyszabású táncmulatság volt a mérkőzés helyszínén, ahol színes lampionok világították meg az elkészített táncterületet és környékét. A táncmulatságon természetesen részt vettek a vendégcsapat játékosai és vezetői, és az edelényiekkel megvitatta a mérkőzés egyes részleteit, hasznos tanácsokat adtak a továbbiakra nézve.

Két hét múlva újabb mérkőzés volt. Ekkor a miskolci ellenfél még erősebb volt az előzőnél, az edelényi csapat pedig csak tartalékosan tudott kiállni. A vereség is nagyobb arányú volt az első, bemutatkozó jellegű mérkőzés 1:3 eredményénél.

Sportegyesületről nem lehetett ekkor még szó. A labdarúgósporot az 1908-ban alakult Miskolci Sport Egylet honosította meg a következő évben, 1909-ben, elsőként Borsod megyében és a ma is működő nagy múltú sportegyesületek, a DVTK, MVSC, MMTE (ma MÉMTE) is csak 1911-ben alakultak. Az, hogy 1913-ban már rendszeres edzések, és két labdarúgó-mérkőzés is volt Edelényben, nagy eredményként könyvelhető el, ami elsősorban Varga Géza érdeme, aki a későbbi időkben is élenjárt községünkben a sport megszeretése és fejlesztése terén.

Megérdemli, hogy már bevezetőben ejtsünk róla néhány szót. Az érettségi bizonyítvány megszervezése után, az első világháború idején, azonnal be kellett vonulnia katonának, mint minden 18 éves fiatalembernek. Hamarosan a harctérre került, majd később orosz hadifogságba, ahonnan a háború végeztével hazatérve, nem az érettségizettek számára, akkoriban szinte kötelező tisztviselői pályát választotta, hanem kereskedő lett. Vegyeskereskedését (a mai vasbolt helyén) kiválóan vezette, legjobb minőségű üzletté fejlesztette. Sok év után Miskolcon volt nagykereskedő.

Az 1913. évben megindult edelényi sportéletnek nem lehetett folytatása az 1914 nyarán megkezdődött első világháború miatt. Hosszú évek teltek el addig, amíg újra a béke időszaka köszöntött ránk és ismét szó lehetett a sportolásról.

1920-1921

Edelény község sportéletének kialakulásában igen jelentős esemény volt a Bódva-völgyi Bánya- és Iparművek Részvénytársaság 1920-ban történt megalakulása, azzal a célkitűzéssel, hogy a Coburg herceg tulajdonát képező, a múlt században megnyitott, de bizonyos idejű működés után megszüntetett, Nagyvölgyi köszénbányát ismét üzemeltesse.

Ehhez megépítették az állomástól a bányáig az iparvasutat, a gőzmozdony részére gépházat, a kastély lakás és hivatal céljait nem szolgáló épületrészeiben ipari műhelyeket és raktárakat rendeztek be és renoválták a kastélynak azt a részét, amelyben ma a Járási Ügyészség van, a vezetők lakása és irodahelyiség céljaira. A bánya sok edelényi és környékbeli, különböző foglalkozású egyénnek biztosított munkaalkalmat és jó kereseti lehetőséget. Sok ember idegenből is betelepült ekkor Edelénybe, és a vállalkozás új vérkeringést hozott közösségünk gazdasági és kulturális életébe.

1920. augusztus 20-án népiünnepélyt rendeztek, amelyen volt labdarúgó-mérkőzés, zsákban futás, lekváros lepényevő verseny, kötélhúzás és estétől táncmulatság a kastély lovagtermében és egyéb szobáiban.

A labdarúgó mérkőzésre meghívták az 1920-ban igen jó hírnévre szert tett Sajószentpéteri Ifjúsági Sport Egylet (SISE) csapatát és ellenfélként egy edelényi játékosokból álló csapatot akartak kiállítani, de ekkor még nem lehetett Edelényben tizenegy játékost összeszedni. Ezért a SISE két csapatra való játékosokkal jött el Sajószentpéterről és SISE I. - SISE II. néven folyt le a mérkőzés, de ezzel sokat veszített érdekességéből, mivel nem edelényi csapat volt az ellenfél, de hírvesznek azért jó volt ez is.

A SISE I. csapatában két edelényi fiú játszott, akik egész évben erősségei voltak a sajószentpéteri csapatnak, mégpedig **Varga Géza**, mint jobb összekötő és **Classen Wiemand**, mint kapus. Utóbbi holland származású volt, akinek édesapja mint mérnök került az edelényi téglagyárhoz és innen 1921-ben Sajószentpéterre. Classen sajószentpéteri csapatokban, majd a Miskolci Vasutas Sport Club, végül a professzionista Miskolci Attila csapatában is játszott. Az augusztus 20-i edelényi mérkőzésen a SISE II. csapatában játszott **Somosi Fekete László**, akkor még sajószentpéteri fodrász.

Mielőtt a későbbi eseményekkel foglalkoznék, szükségesnek tartom ismertetni az 1920-21. évben Magyarországon űzött sportágakat, az akkori lehetőségeket, még a következő esztendőkből is, az újabb sportágak kifejlődésével.

Rendszeres sportolásról csak akkor beszélhetünk bármelyik sportágban, amikor már valamilyen bajnokságért folyik a küzdelem. 1920-1921-ben a következő sportágakban voltak bajnoki küzdelmek.

Atlétika, birkózás, evezés, kerékpározás, korcsolyázás, labdarúgás, súlyemelés (csak nehéz, könnyű és közép súlycsoportban), tenisz, torna, úszás, vívás, vízilabda, a nők számára pedig csak a műkorcsolya, tenisz és 1920 telétől az úszás. Ezek közül ma, 44-45 év után is, amikor állami, községi, üzemi, szövetkezeti támogatásban részesülnek sportegyesületeink, egyedül a labdarúgást űzik rendszeresen fiataljaink Edélényben.

A ma olyan népszerű kézilabda-sportban nagypályás bajnokságot 1928-tól, kispályás bajnokságot 1951-től, kosárlabdában 1933-tól, röplabdában 1946-tól, asztaliteniszben 1925-től, valamennyi sportágban férfiak és nők számára egyaránt, míg tekében férfiaknak 1937-től van rendszeres bajnokság hazánkban. (A magyar sport kézikönyve, 1960 szerint.) Tehát egyedül a labdarúgás volt az, amely előbb kiszorította a füles labdát a diákok körében, majd igazi tömegsport, valóságos népi sport lett Magyarországon, mert később városon és falun egyaránt rúgták és ma is rúgják a bőrlabdát a fiatalok, és a mérkőzések vonzották a nézők tömegeit. A legnépszerűbb sportág lett Magyarországon.

Községünkben ehhez a következők szerint jutottunk el:

A Boldvavölgyi Bánya és Iparművek Rt. munkássága az 1921. március 6-án megtartott alakuló közgyűlésén létrehozta a Boldvavölgyi Sport Clubot, amelynek ideiglenes elnökévé **Skruván Pál** művezetőt választotta meg, az akkori idők szellemének megfelelően, díszelnökké pedig az üzem igazgatóját, **Nádasdy Bélát**.

Az itt dolgozó kubikosokkal hozzákezdtek a sportpálya megépítéséhez, a nagyvölgyi bányához épített iparvasúttól nem nagy távolságra, észak-déli irányban, a Bódva folyó partján, a vasúttól északra. A pálya mérete 110 méter hosszú és 60 méter széles volt. Ehhez az előző időkben legelőnek használt terület túlsó, északi részét 14-15

méter hosszán, közel fél méter magasságban fel kellett tölteni, de hamarosan kitűnő talajú labdarúgópálya létesült községünkben.

A sport club megalakulása után megkezdődött a labdarúgócsapat szervezése. **Skrován Pál** művezető már 1920 őszén magával hozta Budapestről az üzemhez **Del Medikó Antalt** (Gólem), **Vöröst** és **Ballát** (Bütyök), a budapesti II. osztályú „Fővárosi Ifjak Atlétikai Köre” labdarúgócsapatának volt játékosait (zárójelben azért írom a fővárosból magukkal hozott becenevüket, mert Edelényben később sokan csak így ismerték őket), majd az 1920-21. évi bajnokság őszi fordulójának befejezése után Skrován unokaöccse **Koffler Károly**, az I. osztályban szerepelt budapesti Vasas jobbszélsője is Edelénybe költözött. Rajtuk kívül még más futballozni tudó fiatalok is kerültek a bányaiüzemhez és így 1921 kora tavaszán megkezdődhetnek az edzések, a pálya elkészüléséig a vásártéren.

A BSC csapatának első mérkőzése előtt Budapesten egy kiváló minőségű, komplett labdarúgó felszerelést vásároltak, keresztben csíkos fekete-fehér mezt, fehér nadrágot és fent fehér csíkos fekete sportszárát.

A hétről-hétre vezetett akkori feljegyzéseim alapján most leírom a Boldvavölgyi Sport Club dicsőséges, de rövid életű szereplésének történetét. (Csak labdarúgó-szakosztály működött).

1921. április 10. Sajószentpéteri Ifjúsági Sport Egylet - Boldvavölgyi Sport Club 4:2 (4:1) Sajószentpéter. (Félbeszakadt)

BSC csapata: Gombár, - Vörös, Jechtl, - Skrován, Del Medikó, Kokner, - Leer, - Varga, Koffler, Pécsi, Balla.

A II. félidő 15. percében, a lehetetlenül ítélkező bíró Kofflert feleselés címén kiállította, amiért ő, mint csapatkapitány, a BSC-t levonultatta a pályáról.

A gólokat Koffler lőtte, az elsőt tizenegyesből (álló helyzetből).

A Sajószentpéteren történt bemutatkozás minden tekintetben rosszul sikerült. A bajnokságok akkor őszi-tavaszi fordulós rendszerben voltak lebonyolítva, s ezért a tavasszal alakult BSC csak barátságos mérkőzéseket játszhatott. A csapatösszeállításról tudni kell azt, hogy akkor kapussal, két háttérrel, három fedezettel és öt csatárral játszottak a csapatok és az egész csapatban csak ketten voltak edelényiek, Varga Géza és e sorok írója. A többi játékos mind idegenből került ide. A kapus csak szükségkapus volt. Az edzőmérkőzé-

sek nélküli, teljesen összeszokatlan csapat az első félidőben gyengén játszott, de a másodikban már fölényben volt és kár volt, hogy a mérkőzés nem fejeződhetett be, mert a kiegyenlítés elérhetőnek látszott.

A BSC játékosairól még annyit, hogy az idegen játékosok egyike sem volt környékbeli. Jechtl pld. osztrák fiú volt, akit a közönség csak „Pepi” néven ismert, mert ő általában úgy mutatkozott be: „Pepi, a pal bekk.”

A sajozsentpéteri első mérkőzés utáni napon Koffler táviratot kapott a Budapesti Vasastól: „Azonnal gyere, csapatunkat a kiesés veszélye fenyegeti.” Az 1919-1920. évi budapesti bajnokságban a Vasas 15 csapat közül a hatodik helyen végzett, az 1920-1921. évi bajnokság tavaszi fordulójában azért csúszott le, mert két játékosa külföldre távozott, Koffler pedig Edelénybe költözött. Ő azonnal csomagolt és kedden reggel már visszatért Budapestre. Ott csapata a tavaszi szezon végén 13 csapatból a tizenegyedik helyen végzett és a 12. BAK., a II. osztályú egyik csoportgyőztes BSE és a „Hlavay-Kupáért” az I. osztályban játszott két egyetemi csapat: MAFC és BEAC közül jobb helyezést ért el Műegyetem csapataival az I. osztályban maradásért, illetve a feljutásért megrendezett osztályozó mérkőzéseket első helyeztként megnyerve, biztosította a Vasas I. osztályban való bentmaradását. Ennek megtörténte után Koffler azonnal visszaköltözött Edelénybe.

Koffler váratlan távozása a BSC-nél egy kis megtorpanást okozott, de a csapat tovább folytatta az edzéseket a vásártéren, ahol még kapufa sem volt beállítva.

1921. május 5. Boldvavölgyi Sport Club - Szendrői Atlétika Club 13:1 (7:0) Szendrő. A SzAC bemutatkozó mérkőzése. BSC csapata: Matyuga,- Melega,- Skrován, Del Medikó, Leer,- Rozinay, Vörös, Klokner, Pécsi, Balla.

Góllövők: Pécsi (5), Vörös (4), Klokner (4). A BSC az egy gólt 11-esből kapta. A SzAC kapusa igen gyengén védett.

Koffler távozása után sikerült a BSC-nek végre kapust szereznie **Matyuga István** (DVTK) személyében és tovább erősödött a csapat **Mologa Bélával** (Szolnok). A szendrői mérkőzésen Varga Géza nem játszhatott, mert előzőleg mellhártyagyulladásban megbetegedett, s így került be a csapatba újoncként az edelényi **Rozinay László**.

A Szendrői Atlétikai Club 1921. április 17-én alakult, elnöke Dr. Sándor Zoltán volt, helyettes főtitkár Hankóczi József, védnök: Dr. Lipták Pál, volt államtitkár. (A sportkör alapszabálya szerint, melyet jóváhagyás végett a belügyminiszterhez terjesztettek fel.)

Az Edelényi járásban, az edelényi BSC után, Szendrőn alakult a második sportkör.

1921. május 26. Boldvavölgyi Sport Club - Szendrői Atlétikai Club 8:0 (4:0). (Szendrő)

BSC csapata: Matyuga,- Melega,- Jechtl,- Skrován, Del Medikó, Klokner, Vörös, Varga, Pécsi, Balla.

Góllövők: Vörös (5), Pécsi (2), Varga (1).

A SzAC első mérkőzése óta sokat fejlődött. Eröss, az új hátvéd a főerössége a csapatnak.

1921. június 5. Boldvavölgyi Sport Club - Szendrői Atlétika Club 4:0 (0:0) (Edelény). A BSC pályaaavató és edelényi bemutatkozó mérkőzése.

BSC csapata: Matyuga, Melega, Jechtl, Skrován, Del Medikó, Leer,- Klokner, Vörös, Varga, Pécsi, Balla.

Góllövők: Varga, Pécsi, Del Medikó, Vörös.

Az I. félidő eredménytelenségét az új, szokatlan, homokos pálya okozta. A hercegi bérlővel támadt vita miatt (a pályahasználat kérdésében), a tervezett pályaaavató ünnepség elmaradt. Csak az ekkor játszott csapatról és vezetőiről készítettek fényképfelvételt. (Ez az egyetlen fénykép, amely a BSC csapatáról fennmaradt.)

1921. június 12. Boldvavölgyi Sport Club - Sajószentpéteri Iparosok Labdarúgó Csoportja 4:0 (4:0) Edelény.

BSC csapata: Matyuga,- Melega, Jechtl,- Balogh, Del Medikó, Leer,- Klokner, Vörös, Varga, Pécsi, Balla.

Góllövők: Vörös (2), Balla, Varga (11-esből)

Szép, sima, barátságos lefolyású mérkőzés.

1921. június 19. Sajószentpéteri Iparosok Labdarúgó Csoportja - Boldvavölgyi Sport Club 2:0 (1:0). Sajószentpéter.

Bíró: Kerekes (SILCs)

BSC csapata: Matyuga, Melega, **Gombár**,- Skován, Del Medikó, Leer,- Klokner, Vörös, Varga, Pécsi, Balla.

1921. június 5-én, az új sportpálya avató ünnepségén szerepelt futballcsapat és vezetői

*A pályaavatáson szerepelt edelényi futballcsapat összeállítása
(Blasz Lipót edelényi nyomdájában készült)*

Mivel egy délután, ugyanazon a pályán **három** mérkőzést kellett lejátszani, csak 30 perces félidők voltak. A SILCs-nek sikerült a félidők közepe táján egy-egy gólt rúgni, amit a BSC állandó fölénye dacára sem tudott kiegyenlíteni. Ennek fő oka az idő rövidegének kívül, a BSC csatársor kapu előtti helyzeteinek túlkombinálása.

1921. június 26. Boldvavölgyi Sport Club - Sajószentpéteri Bányászok Sport Clubja 4:0 (3:0) Edелény.

Bíró: Del Medikó (BSC)

BSC csapata: Nyerges (Budapesti Vasas),- Melega, Jechtl,- Matyuga, Reiner (Budapesti Vasas), Klokner,- Varga, Vörös, Koffler, Pécsi, Balla.

Góllövők: Pécsi (2), Koffler és egy öngól (Varga lövéséből).

A BSC megsemmisítő fölényel játszott.

A Budapestről visszatért Kofflert meglátogatták játékosársai: Nyerges és Reiner, a Budapesti Vasas I. csapatának játékosai és vendégként játszottak az edelényi csapatban.

Ennek a mérkőzésnek a történetéhez tartozik, hogy amikor a mérkőzés végét jelző sípszó elhangzott, odaszaladt hozzám a vendégként középfedezetet játszó Reiner István és ezt a meglepő kérdést intézte hozzám: „Uram! Hol játszott maga eddig?!” Én ezt a választ adtam: „Sehol. Én eddig csak diákcsoportokban játszottam.” Reiner, aki később a magyar válogatottban is játszott, válaszomra a következő kijelentést tette: „Akkor egy napig ne maradjon tovább Edелényben. Jöjjön fel Pestre, magából hamarosan nagy játékos lesz.” Ezen a mérkőzésen nem Koffler, hanem én voltam a legjobb csatár, mert volt érzékem hozzá, hogy labda nélkül tisztára játsszam magam, és ezért a legtöbb labdát én kaptam a támadó középfedezetet játszó Reinertől, és azokat mind jól megjátszottam, mert a 2 gólon kívül löttem még két kapufát is, és több lövésemet az igen jól védő szentpéteri kapus hárította. Egy pillanatig sem hittem, hogy helyes Reinernek a képességeimről alkotott véleménye, meg azután, hogy is hagytam volna én cserben a szülőfalum csapatát.

Ezzel az epizóddal kapcsolatban kell még elmondanom, hogy akkor még nem volt szokás a csapatoknak a mérkőzés után a pálya közepén való felsorakozása, a közönség üdvözlése végett; továbbá ekkor még nem tegezték egymást a játékosok, hacsak nem voltak különösebben jó barátságban. Milyen furcsa ma mindenkinek, de akkor

úrnak szólították egymást a játékosok, nemcsak a budapesti Reiner engem, és én Kofflert s társait, hanem később az edelényi fiúk is egymást kölcsönösen.

1921. június 29. Boldvavölgyi Sport Club - Sajószentpéteri Ifjúsági Sport Egylet 6:0 (2:0) Edelény.

Bíró: Harangi (Miskolc)

BSC csapata: Matyuga,- Melega, Jechtl,- Klokner, Del Medikó, Leer,- Vörös, Varga, Koffler, Pécsi, Balla.

Góllövők: Koffler (4), Pécsi és Balla.

Fényes revánsot vett a BSC csapata rivális ellenfelén. Lelkes, odaadó, önzetlen, szép kombinációs játékkal megérdemelten érte el nagyarányú győzelmét. Koffler ragyogóan játszott. Az egyik góljánál több védőt átcselvezve, a kifutó Classen Wienand kapust is kicselezte és egy gyors fordulattal hátraarcot csinált és elegáns mozdulattal sarokkal küldte kapuba a labdát.

1921. július 3. Boldvavölgyi Sport Club - Sajószentpéteri Üveggyári Munkások Sport Egylete 9:0 (4:0) Edelény.

BSC csapata: Matyuga,- Melega, Jechtl,- Klokner, Del Medikó, Bezuseh,- Vörös, Varga, Koffler, Pécsi, Balla.

Góllövők: Koffler (3), Varga (3), Pécsi (2), Vörös (1)

A BSC könnyedén játszva verte meg ellenfelét, amelynél egy klasszissal volt jobb.

1921. július 10. Miskolc Atléták Köre - Boldvavölgyi Sport Club 2:1 (2:0) Edelény.

Bíró: Harangi (Miskolc)

BSC csapata: Matyuga,- Melega, Jechtl,- Klokner, Bezuseh, Leer,- Vörös, Varga, Koffler, Pécsi, Balla. (Del Medikó hiányzik, oka a vereségnek.)

Góllövő: Koffler.

Rekordszámú közönség előtt, sportünnepély keretében mérkőzött először miskolci csapattal a BSC. Az első kísérlet kudarcra végződött. Sorozatos győzelmei után a BSC meglepetésszerűen vereséget szenvedett ellenfelétől, de nem megérdemelt vereséget. Az erkölcsi győzelem határozottan az övé. Az I. félidő első negyedóráját kivéve, amikor lélek nélkül és rendszertelenül játszott a csapat, és amely idő alatt sikerült a MAK-nak a 2 gólt megszerezni. A mérkőzés alatt, különösen a második félidőben, megsemmisítő fölényben játszott a

BSC. Hatalmas iramot diktálva, teljesen leszögezte ellenfelét kapujához, de ennek dacára sem tudott kiegyenlíteni; egyrészt azért mert idegesen játszott csatársora, s emiatt sok kedvező gólhelyzetben hibázott, másrészt azért, mert Fischer kapus, a MAK kapuját rendkívüli bravúrral védte. A BSC minden támadása megtört az ő remek védésén.

A MAK csapata nem tartozott az Észak-Magyarországi Labdarúgó Alsövetség (Borsod-Abaúj-Zemplén, Heves és Nógrád megye) élcsapatai közé, mert ezek a csapatok a miskolci alosztályban a DVTK, az MVSC., a Diósgyőri AC, Miskolci Munkás TE, Sátoraljaújhelyi AC voltak, de ha bármelyik vidéki csapathoz utaztak a nyári bajnoki szünetben barátságos mérkőzésre a csapatok Miskolcra, nemcsak 1921-ben, hanem a későbbi években is tapasztaltuk, más csapatokból erősítésként vitt játékosokkal utaztak az őket meghívó ellenfelükhöz, amelynek meg kellett vendégelnie a városi csapatokat. A BSC ellen győztes MAK sokkal jobb játékerőt képviselt annál, (Fischer kapus nélkül is), mint amilyennel előtte és utána a bajnokságban szerepelt.

Fischer Lajos a BSC csapata ellen játszott először és utoljára a MAK csapatában. Előző héten, július 3-án Budapest B válogatott csapata ellen játszottak (eredmény 2:2) és a budapesti csapat kapuját Fischer védte. Ekkor a magyar válogatott részére kizárólag Budapest adta a játékosokat, nem volt országos bajnokság, mint most (NB I., NB II., NB III.). Fischer rendkívüli tehetségű kapus volt, de bohém és nagyon szegény fiú volt. Hogy-hogynem Fischer nem utazott vissza a B válogatott csapattal Budapestre, hanem Miskolcon maradt a MAK-nál. Így került szembe egy hét múlva a BSC-vel.

A BSC a pályaaavató ünnepséget ez alkalommal tartotta meg. Hatalmas sátrat építettek a pálya mellett, amelyben estétől kultúrműsor és táncmulatság volt. Villanyvilágítás akkor még nem volt Edelényben, de a sátorban és környékén villanyáramot szolgáltatnak. Kihozatták Miskolcra a katonazenekart, amely fúvószenekarként játszott a sportpályán, és mint vonózenekar a táncmulatságon, felváltva cigányzenekarral. A mulatság vége az lett, hogy Koffler és társai, tehát a budapesti fiúk kedvéért, Fischer nem utazott vissza reggel a MAK csapatával, hanem itt maradt Edelényben. A szakmája lakatos volt, dolgozni nem igen tudott, de itt ő kapta ezután a mű-

helyben a legmagasabb órabért. Egyedül ő volt az, aki mint labdarúgó került a Boldvavölgyi RT-hez, a többi játékos mind kiváló szakmunkás volt.

A közönségről is szólni kell. A pálya elkészültétől, tehát amióta itthon is játszhatott a csapat, mivel a pályán öltöző nem volt, sőt lakás sem volt akkor még a közelben sem, a BSC csapata a kastélyban öltözött és onnan a pályára menet, a vashídtól kezdve a Tót utcán át, a mérkőzés felállási sorrendjében, tehát elől a három védőjátékos, középen a három fedezet és utána az öt csatár, nótaszóval menetelünk ki a pályáig. És mivel a pesti fiúk igen jó nevű vasas dalárdában énekeltek Budapesten, a többi játékosal és néhány vezetővel kiegészített és akkorra már énekekben is jól összehangolt csapat, énekekben is tudott Edelényben valami újat produkálni. Ezért körülöttünk, mögöttünk özönlött a nép a pályára, különösen amikor a MAK elleni és még egy másik mérkőzésen a miskolci katonazenekar már az állomástól a pályáig zeneszóval vonult végig a falun. A vashídnál a csapat csatlakozott a zenekarhoz. Ahogy mondták akkor, ez az énekes, zenés felvonulás olyan reklám volt, hogy még a „vénesszonyok” is jártak meccset nézni.

1921. július 17. Boldvavölgyi Sport Club - Sajószentpéteri Bányászok Sport Clubja 5:0 (3:0) Sajószentpéter.

BSC csapata: Fischer,- Melega, Jechtl,- Matyuga, Bezsueh, Klokner,- Vörös, Varga, Koffler, Pécsi, Balla.

Góllövők: Koffler (3) egyet 11-esből (Koffler minden 11-est helyből, nekifutás nélkül rúgott), Pécsi és Varga.

Óriási hőségben folyt le a mérkőzés, ami miatt a győztes csapat részéről lanya volt az iram. A BSC könnyen győzött.

1921. július 24. Boldvavölgyi Sport Club - Borsodi Atléták Köre 0:0 Edelény

Bíró: Tatár (BAK)

BSC csapata: Fischer, Melega, Balogh, Matyuga, Del Medikó, Klokner, Vörös, Varga, Koffler, Pécsi, Balla.

A BSC a jobb csapat, de a BAK játékosai lelkes játékkal megüti minden góllövési kísérletét. A BAK játékosai közül a védők túl erélyesen játszottak, a jobbfedezetük határozottan durván. Fischer néhány szép védést produkált. A bíró gyengesége miatt a játék, mindkét részről, olykor-olykor eldurvult.

1921. július 31. Boldvavölgyi Sport Club - Testvériség Torna Clubja (Miskolc) 2:2 (2:1) Edélény.

BSC csapata: Fischer,- Vörös, Melega,- Bezsuch, Del Medikó, Leer,- Klokner, Varga, Koffler, Pécsi, Balla.

Góllövők: Pécsi és Koffler.

Teljesen egyenlő erők küzdelme. A vezető gólt mindig a BSC szerzi meg, de a TTC rövidesen kiegyenlít. A TTC a második gólját egy szabadrúgás után keletkezett kapu előtti kavarodásból szerezte meg.

1921. augusztus 7. Boldvavölgyi Sport Club kombinált - Szuhakállói Sport Egylet 0:0 Edélény.

Bíró: Koffler (BSC)

BSC csapata: Fischer,- Vörös, Melega,- Klokner, Matyuga, Gombár,- Zaffiry, Drótos, Szántó, Kiss, Rozinay

Mindkét csapatban a védelem erős, a csatársor gyenge, így meglehetősen nívóttan küzdelem. A BSC 2 gólt is ért el, az egyiket Szántó fejeséből, a másikat a második félidőben csatárt játszó Vörös lövéséből, de a bíró lesállás miatt, egyiket sem ítélte meg. Igen jó bíró volt Koffler.

1921. augusztus 14. Boldvavölgyi Sport Club - Szendrői Atlétikai Club 3:2 (1:2) Edélény.

Bíró: Fodor (SzAC)

BSC csapata: Fischer,- Koffler, Klokner,- Matyuga, Del Medikó, Knapik, Vörös, Varga, Bakonyi Pécsi, Balla.

A II. félidőben Vörös játszott jobb hátvédet és a csatársor így alakult: Bakonyi, Koffler, Varga, Pécsi, Balla

Góllövők: Varga (2) és Koffler (11-esből)

A BSC elbizakodottan játszott, aminek eredménye, hogy ő kapja az első gólt, amit Koffler 11-esből kiegyenlített, majd Fischer hibájából újra a SzAC szerezte meg a vezetést. A II. félidőben kidomborodott a BSC technikai fölénye és gyönyörű kombinatív játéknak eredménye az elért győzelem. Mindkét gól ekkor úgy esett, hogy a Bakonyi-Koffler jobbszárny vezette a támadást és beadásukból Varga kapásból 2 hatalmas gólt lőtt.

Először játszott a csapatban Bakonyi és Knapik. Bakonyi a budapesti I. osztályú „33” FC játékosa volt és úgy került Edélénybe,

hogy Miskolcon volt tényleges katona, ahol Koffler találkozott vele és elhívta Edelénybe.

Nádasdy Béla, a Bánya és Iparművek igazgatója (egyébként nyugalmazott ezredes) elintézte, hogy áthelyezzék az Edelény járási katonai parancsnoksághoz írnoknak. Ősszel esedékes volt a leszere-lése és ígéretet kapott, hogy ekkor alkalmazni fogják a vállalatnál tisztviselőként, így állandó BSC játékos lesz.

Meg kell említeni azt a nagyarányú fejlődést, amit a szendrői csapat elért néhány hónap alatt. (Lipták féle bánya megnyitása eredményeként.)

1921. augusztus 15. Boldvavölgyi Sport Club - Ózdi Kereske-dők és Iparosok Sport Egylete 3:2 (2:1) Ózd. A II. félidő 20. percétől bíró: Koffler.

BSC csapata: Fischer,- Vörös, Melega,- Matyuga, Del Medikó, Klokner,- Bakonyi, Koffler, Varga, Pécsi, Balla.

Góllövők: Pécsi, Koffler (11-esből) és Varga.

A BSC már 2:0-ra vezetett, amikor az OKISE megszerezte első gólját. A második félidőben 3:1-re vezető BSC-vel szemben a mér-kőzés utolsó percében 3:2-re javította az eredményt a hazai csapat.

A második félidőben, a bíró gyengesége miatt a játék annyira el-durvult, hogy a 20. percben az ózdi játékosok durva játéka miatt az erélyesen tiltakozó Kofflert a bíró kiállította. Előzőleg az edelényi csapat testi épségének megóvása érdekében le akart vonulni a pályá-ról. Furcsa eset, hogy a kiállítás után a két csapat közös megegyezése alapján Koffler vezette tovább a mérkőzést a 20. perctől, mindkét csapat és a közönség teljes megalégedésére. A BSC csapata végig sportszerűen játszott és színvonalas játékot mutatott be. A kiállítás után 10 emberrel játszott.

Az ózdi Vasgyári Alkalmazottak Sport Egylete az első világhá-ború előtt alakult, de a háború miatt hosszú időn át szüneteltette mű-ködését, és ezért 1921-ben az OKISE volt Ózd reprezentáns csapata.

1921. augusztus 20. Szuhakállói Sport Egylet - Boldvavölgyi Sport Club 1:1 (1:0) Szuhakálló.

Bíró: Kerekes (SzSE)

BSC csapata: Fischer,- Vörös, Jechtl,- Skrován, Del Medikó, Klokner,- Knapik, Varga, Koffler, Pécsi, Balla.

Góllövő: Koffler.

A BSC elbizakodottan, s könnyelműen játszott, amit az SzSE ügyesen kihasználva, a BSC közvetlen védelmének hibájából megszerezte a vezető gólt. A II. félidőben komolyan belefeküdt a csapat a játékba, kiegyenlített, de a győztes gólt már nem bírta megszerezni. Knapik kapásból lőtt gyönyörű gólját a bíró nem ítélte meg, azon a címen, hogy a labdát a szuhakállói játékos kézzel érintette, még mielőtt a gólvonalon áthaladt volna.

Így tizenegyest ítélt, amit Koffler, a szabályos méretnél 75 centiméterrel rövidebb kapu mellé lőtt.

Szuhakálló csapatát a malombérlő Kerekes szervezte, aki vizsgázott játékvezető volt (akkoriban szigorúan csak bírónak nevezték a játékvezetőket). A csapat tagjai a mai Alberttelepi Bányauzem dolgozóiból és a környékbeli diák futballistákból tevődtek össze, de mindenesetre jó együttes volt. Sok nézője volt a mérkőzésnek, amelyet igen jól megrendeztek. Szendrő után tehát Szuhakállón volt a legközelebbi sport megmozdulás.

Itt kell megemlékeznem az utazásról. A vidéki mérkőzésekre, tehát Szendrőbe, Sajószentpéterre és Szuhakállóba szekérral utazott a BSC csapata. A vállalat adott mindenkor két igásszekeret, amelyekre három ülésdeszkat tettek és egy-egy ülésen három személy, a saroglyában kettő, egy a kocsis mellett, így tizenegy személy utazott egy szekéren. A vezetőkön, játékosokon és a szertároson kívül még néhány drukker (ma szurkoló) is a csapattal tarthatott, akik tettek a csapat érdekében valamit.

A szuhakállói mérkőzésre a csapat nem az országúton, hanem a Cseresen át utazott. Az út ekkor csak dűlőút volt, a második világháború előtt csinálták meg olyanra, amilyen most. Az egyik szakaszon, lefelé a lejtőn, olyan rossz volt az út, hogy a kocsis megkért minket, szálljunk le, mert lehetetlen ezt az útszakaszt nagy teherrel a felborulás veszélye nélkül megtenni. Mi szót is fogadtunk, de az utánunk jövő másik szekéren ülők heccet csináltak belőle és nem voltak hajlandók leszállni. Alig haladtak valamit, egyszer csak azt láttuk, hogy a szekér kerekei az égnek állnak, az utasok javarészt a szekér alatt.

Ebből a helyzetből kiszabadulva, egyikük a lábát, másik a karját, harmadik a vállát tapogatta, az ütődéstől, azt fájdalva, de szerencsére senki nem szenvedett olyan sérülést, hogy a mérkőzésen ne játszhatott volna, és így csak jót nevettek az eseten.

A hűsítő italtól csak annyit, hogy az itthoni mérkőzések után, a kastély udvarán, a fák alatti hűs részen, terített asztal várta a csapatot. Mértékkel jó bor és több szódavíz (akkor a sörfogyasztás még minimális volt hazánkban). Elpoharazgatva, dalolgatva, másfél-két órát még együtt töltött a társaság.

A csapatszellem pályán és a fehér asztalnál egyaránt kitűnő volt. Az igénytelenség jellemezte a játékosokat.

Jechtl Szuhakállón játszott utoljára a csapatban, mert egy nő kedvéért Edelényből is tovább vándorolt.

1921. augusztus 12. Boldvavölgyi Sport Club II. - Edelényi Iparosok Sport Egylete 3:0 (3:0)

Bíró: Koffler (BSC)

BSC csapata: Fürj III.,- Fürj II., Ádám, Gáspár, Leer, Vecsernyés, Fürj I., Drótos, Knapik, Kiss, Rozinay.

Góllövők: Kiss (2) és Drótos

A két fiatal csapat bemutatkozó mérkőzése. Különösen az EISE-nél még egészen kezdetleges játék. A BSC II. a második félidőben, támadó szerepében már nem bírta azt az iramot, amit az első félidőben diktált, s ezért is nem tudott több gólt elérni. A mérkőzést 10 emberrel játszotta végig, mert Ádám az első percben megsérült és végleg kiállt.

1921. augusztus 28. Boldvavölgyi Sport Club - Miskolci Atléták Köre 2:0 (0:0) Edelény

Bíró: Galgóczi (MVSC)

BSC csapata: Fischer,- Melega, Bakonyi,- Matyuga, Del Medikó, Klokner,- Vörös, Varga, Koffler, Pécsi, Balla.

A BSC csapata nagyszabású zászlószentelő ünnepélye alkalmával vett fényes revánst ellenfelén, múltkori legyőzéseért. Győzelme megérdemelt volt. Az első félidő képe még egyenlő erők küzdelmét mutatta, a második félidőben mindjobban kibontakozott a BSC fölénye. Sorozatos támadásainak gyors tempója miatt a MAK kifulladt, aminek következtében visszaesett és a BSC két góllal biztosította magának a győzelmet. A második gólt a miskolci kapus hibájából szerezte meg. A II. félidő 20. percében a földön fekvő Fischert, a MAK bal összekötője fejberúgta, úgy, hogy ájultan vitték ki a pályáról. Helyette visszatérteig Matyuga védett. A mérkőzés elejétől a végéig szép és élvezetes volt. Erős iramú játék, különösen a BSC részé-

ról a II. félidőben. A II. félidőből, az ünnepély elhúzódása miatt, a sötétedésre tekintettel, csak 33 percet lehetett játszani.

Az előzetes tervek szerint, ezzel az ünnepéllyel és mérkőzéssel lezárult a BSC életének első, fontos szakasza. A zászlóavatás is ezt a célt szolgálta. A meghívóval külön meghívtak a BSC fekete-fehér színű zászlójának rúdjaiba egy-egy zászlószeget ütöttek be, egy jelmondat elmondása közben. Persze ezekre a vendégekre az az erkölcsi kötelezettség hárult, hogy bizonyos tetszés szerinti összeget adományoztak a BSC javára. Az értékes zászlóra a BSC jelvénye volt hímezve: fekete alapon fehér hímezéssel a bányász jelvény és BSC felirat. Erre az alkalomra új felszerelést kapott a BSC: fehér ing (nem trikó, tehát nem pamutból), rajta ugyanolyan jelvény, mint a zászlón, fekete nadrág, fekete-fehér harisnyaszár. Ez alkalommal is közreműködött a teljes létszámú miskolci katonazenekar, és estétől ismét táncmultság volt. A mérkőzésre egy kis tribünt is építettek. A mérkőzéseken a Boldva felé eső részen volt az állóhely, az innenső részén, a pálya hosszában az ülőhely (három sor rögzített lóca). Ahogy most az Edelényi Bányász Sportkör pályáján, sokan állnak az ülőhelyek mögött, ugyanúgy volt a BSC idején is.

A tervek szerint szeptembertől kezdődött volna a BSC komolyabb, munkás hétköznapijainak időszaka, vagyis az Észak-Magyarországi Labdarúgó Alsövetség által lebonyolított bajnokságban való részvétel. További erősítésekkel a csapatot Észak-Magyarország legjobb csapatainak sorába szándékoztak fejleszteni. Az akkor érvényben volt átigazolási szabályok szerint a játékosok, Kofflert kivéve, aki még júniusban is játszott a Budapesti Vasasban, általában átigazolhatók voltak a BSC-hez. Augusztus közepén, amikor a hóvégi ünnepség megrendezése volt a téma a Boldvavölgyi Bánya és Iparművek, valamint a Boldvavölgyi Sport Club vezetőinek, és néhány meghívottnak, mint Varga Géza és e sorok írója, részvételével megtartott értekezleten, még a vállalat, és a sport club vezetői, egyaránt a legteljesebb reménységgel voltak eltelve a jövő iránt. Talán ezt bizonyítja az is, hogy szeptember 15-től engem is alkalmaztak volna tisztviselőként a vállalatnál.

Ezért a MAK elleni mérkőzés után kedden, az edzésen a legnagyobb csodálkozással értesültem arról, hogy aznap reggel Fischer, Koffler és Del Medikó elutaztak Budapestre, és végleg búcsút mond-

tak Edeléynek. Ebből azt következtettük, hogy valami baj van a vállalatnál. Voltak olyan hírek, hogy Coburg herceg nem hajlandó továbbra is hozzájárulni a beruházásokhoz, mert az nem kifizetődő. (Coburg herceg alatt persze a Budapesten székelő úgynevezett József-kormányzóságot kell érteni). Nem tartozik ide, hogy megállapítsam, mi volt a hiba okozója, a hibás vezetés, vagy más egyéb tényező, de tény, hogy a Boldvavölgyi Bánya és Iparművek nem sokáig maradt életképes, és azután csődbe került. Ezzel a BSC sorsa is megpecsételődött.

Szeptember 4-én, a remélt bajnoki mérkőzés helyett, semmi más sportprogram nem volt. Azután még a következő barátságos mérkőzések voltak:

1921. szeptember 11. Boldvavölgyi Sport Club - Szendrői Atlétika Club 3:0 (1:0) Edelény.

BSC csapata: Matyuga,- Melega, Klokner,- Leer, Bakonyi, Gombár,- Knapik, Vörös, Varga, Kiss, Balla.

Góllövők: Balla, Bakonyi és Knapik.

A BSC legjobb játékosainak elvesztése után, az első mérkőzésen, azok játékbeli tudását lelkesedéssel, törekvő odaadással pótolták, aminek eredménye volt a meglepetésszerű, nagyarányú győzelem. A nap szenzációja Bakonyi remek gólja volt.

Én egész évben csak ezen az egy mérkőzésen nem szerepeltem, mert Szendrőládon voltam búcsún Joó Károly barátomnál. Megérte, mert ott a jövő számára egy nagyszerű labdarúgó-játékost fedeztem fel Kaáli Géza személyében.

1921. szeptember 18. Boldvavölgyi Sport Club - Edélényi Iparosok Sport Egylete 9:0 (5:0)

Bíró: Skrován

BSC csapata: Matyuga,- Melega, Tatár,- Leer, Pécsi, Gombár,- Knapik, Vörös, Varga, Kaáli, Balla.

Góllövők: Kaáli (4), Varga (2), Vörös (2), Balla (1)

Az EISE négy BSC II. csapatbeli játékosal megerősítve állt ki, de még így sem lehetett méltó ellenfele a BSC-nek, az aránytalan erő küzdelme volt a mérkőzés. A BSC csapata, technikai fölényét kihasználva, állandóan támadott, az EISE csak lefutásokkal kísérletezett.

E mérkőzés után tovább folytatódott a BSC játékosok elvándorlása. Bakonyi, Matyuga és Knapik volt a következő.

Az elköltözötték közül Koffler visszatért a Budapesti Vasashoz, Bakonyi a „33”. Futball Clubhoz, tehát volt sportegyesületükhöz, míg Fischer a II. osztályú Wekerle-telepi Sport Clubtól, a budapesti II. osztályú bajnokságból akkor az I. osztályba feljutó Vívó és Atlétika Clubhoz igazoltatta át magát. Fischernek igen nagy része volt abban, hogy az I. osztályban újonc csapata 1921-1922 és 1922-1923 évben a hatodik, 1923-1924-ben az ötödik, 1924-1925-ben a hetedik helyen végzett a bajnokságban. Koffler csapata, a Vasas, 1922-1923-ban negyedik, 1924-1925-ben a harmadik helyezett volt. Fischer Lajos 1924 augusztusában volt először magyar válogatott és azután még nyolcszor védte a válogatott csapat hálóját (egyszer Budapest-Zágráb városközi mérkőzésen játszott). („A magyar futball és Magyar Labdarúgók Szövetsége 1897-1901-1925” című könyvből vett adatok.)

1921. október 23. Szendrői Atlétikai Club - Boldvavölgyi Sport Club 3:2 (3:0) Szendrő

Bíró: Ivanics (SzAC)

BSC csapata: Kiss,- Melega, Klokner,- Drótos, Leer, Gombár, Rozinay, Vörös, Varga, Pécsi, Balla.

Góllövők: Vörös és Pécsi.

Az erősen meggyengült BSC-nek már a kezdésnél sem volt esélye a győzelemre. A legnagyobb baj az volt, hogy nem volt kapusa, s ezért a mezőnyjátékos Kiss Lajos (a későbbi évek csapatainak állandó játékosa) kísérelte meg a védést. A szerencse is az SzAC-nak kedvezett, mert az első félidőben erős hátszélben játszva, három gólt lőtt a BSC gyenge kapusának a hálójába. A második félidőben szép játékkal 3:2-re javította az eredményt a BSC.

A BSC csapata tehát vereséggel kezdte, és vereséggel fejezte be működését.

A BSC 1921. évi statisztikai adatai: Lejátszott mérkőzések száma 20, győzelem 13, döntetlen 3, veszített mérkőzés 4. Rúgott gól 82, kapott gól 19. A kombinált csapat játszott egy mérkőzést (döntetlent), a második csapat szintén egy mérkőzést (győzött).

Góllövők: Koffler 19, Pécsi 17, Vörös 16, Varga 13, Balla 5, Klokner 4, Kaáli 4, Del Medikó 1, Knapik 1., Másik csapat: Kiss 2, Drótos (a mai Dr. Edelényi János) 1.

A BSC mérkőzésein a szereplések száma: Balla 20, Vörös 19, Klokner 19, Pécsi 19, Varga 19, Melega 17, Matyuga 16, Del Medikó 14, Koffler 12, Leer 12, Jechtl 11, Fischer 7 (és egyszer a kombinált csapatban), Skrován 6, Gombár 5, Bakonyi 4, Bezsuch 4, Knapik 4, Balogh 2, Kiss 2, Rozinay 2, Drótos 1, Kaáli 1, Nyerges 1, Reiner 1, Tatár 1.

Felbecsülhetetlen értékű volt a Boldvavölgyi Sport Club rövid működése községünkben. Sportpályát létesített (Sajószentpéteren pld. ekkor, és még sokáig a vásártéren rendezték a mérkőzéseket). Edelény és környéke ifjúságának széles rétegeivel szerettette meg a labdarúgást, és ezen keresztül a többi sportot, s így lettek azok aktív sportolókká. A nézők tömegeit hódította meg a sport számára.

A BSC története dicsőséges fejezete Edelény község sporttörténetének, ezért mindenkor hálával és szeretettel kell visszaemlékeznünk az 1921. év sport égboltozatán üstököszerű feltűnésére és ugyanolyan gyors alázuhanására.”

Pécsi Bertalan úgy gondolta, hogy lesz majd valaki, aki tovább folytatja Edelény sporttörténetét, azonban az eltelt 50 év alatt nem volt erre a feladatra vállalkozó ember.

Dr. Pécsi Bertalan (balra) 1960-ban